

*Збірка виходить у світ
зі сприянням – заступника
голови Комітету
правоохорончих органів та
військових формувань
України генерал-лейтенанта
Віталія ОМЕЛЬЧЕНКА*

Надія Суховець

*С В І Т
ЦАРИВНОЇ
ПРИРОДИ*

*Поезія
батькам для дітей*

*м. Київ
МТ "Леся" – 2008*

ББК 84.4УКР6
С91

НАДІЯ СУХОВЕЦЬ
С91 Світ чарівної природи. – К.:МП "Леся", 2008 –
104 с. іл.

ISBN 978-966-8126 -80-2

Видання упорядковано зі змінами, доповненнями
раніше виданих поезій для дітей шкільного віку.

До збірки увійшли вірші за мотивами українських
народних казок , фантастичні казки оповідання та історії
на сучасну тему.

ISBN 978-966-8126-80-2

ББК 84.4УКР6

*Свідоцтво про реєстрацію
авторського права на твір № 21128
від 06.07.2007 р.*

© Художнє оформлення
Надії Суховець
© Надія Суховець, 2008

ПЕРЕДМОВА

Надія Суховець автор і художній оформлювач п`яти поетичних книжок для дітей шкільного віку.

"Моє дитинство, як небо затьмарене. Я не знала дитячих усмішок та веселих радощів. Моєю розвагою були вірші Тараса Григоровича ШЕВЧЕНКА про його дитячі роки та його братів і сестер, схоже і на моє" – пише про світанок свого життя Надія Суховець.

Може за контрастом із безрадіним дитинством авторка насажує своє поетичне слово теплом, сонячними веселковими барвами.

Мов ясне сонечко, вірші написані простою, розрахованою на дитяче сприйняття мовою, осяває патріотизм, ніжна любов до своєї країни; без набридливої дидактики навчають читачів непростої науки життя: чесності, правдивості, роботячості; розвивають гумор, кмітливість, винахідливість, любов до батьків. (Письменник – член НСПУ В.О. КОРНІЄНКО 3.06.2003р.).

Прочитавши книжки Надії Суховець, подаровані бібліотекам України, згадалися мені слова великого педагога, надзвичайного цікавого письменника Василя Олександровича СУХОМЛИНСЬКОГО. Він не раз говорив і писав, що справжнім вихователем підростаючого покоління може бути лише той, хто щиро любить дітей, бажає і вміє виховати їх розумними, добрими, чулими до людей, природи, справжніми патріотами своєї вітчизни.

Саме такими на моє переконання, є поезії Надії Суховець. Вона весь свій талант, весь жар своєї душі віддає вихованню хлопчиків і дівчаток своєю світлою, образною, казковою поезією. А виховання ставлення дитини, її душі починається з казки.

Отже в багатогранній творчості Надії Суховець видно справжню талановиту поетесу, про що свідчать ще й її оригінальні віршовані поеми, казкові вірші, гумористичні й сатиричні пісні для старшого віку. (Письменник і дитячий поет – член НСПУ В. І. КАВА – 11.01.2004 р.).

Виховання підростаючого покоління на кращих зразках сучасної поезії, вивчення рідної природи, тісне спілкування з навколишнім світом, розвиток художнього мислення у дітей безумовно сприяє тому, щоб наше суспільство ставало гуманнішим, а наші діти росли гармонійно розвинутими, здібними, талановитими особистостями. Тому вважаємо видання книги "Світ чарівної природи" важливим і актуальним. (Заступник Міністра у справах сім'ї, молоді та спорту – Т. В. КОНДРАТЮК).

Поезії Надії Суховець дійсно заслуговують вище вказаної шани читачів. – Директор МП "Леся" І. А. ЧАЛЧИНСЬКИЙ.

* * *

НА ПОРОЗІ НОВИЙ РІК
У нічку ясну на поріг
вже Новий рік до нас прибіг,
дзвінко пісню він співає,
щедро снігом посипає.

Ми ялинку прикрашаєм,
всіх на свято закликаєм.
Сяють ніжні зірочки,
тепло світяться свічки.

Дід Мороз до нас прибуде,
подарунків не забуде,
їх Снігуронька вручає –
всіх зі святом нас вітає.

Підуть у танок веселий
діти у містах і селах.
Будем всіх поздоровляти,
щастя, радості бажати.

*І зайчатка з подарунками поспішають
до веселих діточок...*

ЇЖАЧОК РАДІЄ

У березовім лісочку
задзюрчали вже струмочки.
Їжачок той, що в нірці спав,
виліз і радо закричав:

"О, вже снігу в лісі мало!"
І так гарно всюди стало:
лапки в боки, ніс до неба,
більше спати нам не треба!
Гей, матусю і татусю!

Я зими вже не боюся!
Сніг втікає від весни.
Досить нам дивитись сні!
Сонце в небі ясно сяє,
нас гуляти закликає.
Скінчивсь наш тривалий сон!
Підем рвати квіти Сон.

*А пташки Їжачка запрошують ще
на іншу галявину по квіти Сон.*

НАРЯДНІ СИНІЧКИ

Задивилась я колись, як синички дивно
вдяглись:

– сукні яскраво-жовтенькі, куртки
темно-зелененькі, краватки чорненькі.

А личка в них білосніжні, привітні і
дуже ніжні, довірливі оченята...

Як же їх не привітати? Та до столу
запросити – смачно й щедро пригостити.
Бо в лютому прилетіли
і про весну сповістили:

– Ми зими не боїмось!
– Ми із неї сміємось!

– Дітки, йдіть до нас гуляти,
ми вас будем розважати,–
про весну пісень співати!

РОЗДУМ КУДЛЕСИКА

У дворі кудлатий песик
прізвисько носив Кудлесик.
З Валентинком розмову вів –
все про себе розповів:

– На ланцюжочку я сиджу,
діду подвір`я стережу.

Про свою сумую долю,
бо в щілину бачу волю.

Мрію стати я матросом,
потім на кораблі Босом.

Хочу плавать в океанах,
стяг підняти на курганах.

Космонавтом хочу в небо –
Там таких кмітливих треба.
Або стати альпіністом, –
хай керують мною свистом.

Чи в міліції служити,
будь-який злочин розкрити.
Там би мене шанували –
по заслугі пригощали.

Ой, як же хочеться мені
як не в правду, то хоч вві сні
облизати льодяника
й посмакувати пряника.

*Мабуть позаздрив Валентинко роздумам
незвичайного Кудлеси́ка? Можливо і Валентинко коли
виросте – стане людиною незвичайної цінної професії...*

БІЛЯ РІЧКИ

Ген, біля річки у садочку,
в привабливому для всіх куточку –
у хаті під рясною сливою
жив дід з онучкою вродливою.

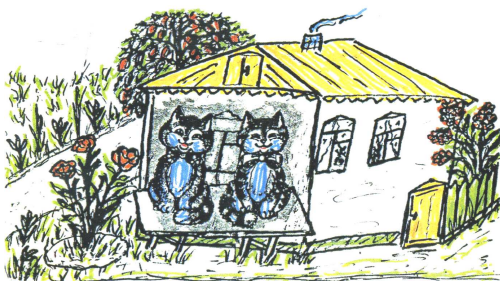
Щоб не завелась у хаті мишка –
жила в них чотирьохмасна кішка,
яка роздивилась, погуляла
і в чоловіки собі збрала
красеня трьохмасного одного –

котяру розбишаку рудого...
Весною народилися у них
двойко кумедних різномасненьких
кошенят і з біленьким носиком,
та як одне з пухнастим хвостиком.

Вони грайливо бігали в дворі –
на розвагу сусідській дітворі.

І раптом під хлівом у затишку
вранці помітили сіру мишку –
вона вилізла з ними погратись,
і хто з них прудкіший позмагатись...

Та котики не змагались,
а дружньо з мишкою грались.
Мама кішка так повчала, –
щоб мишеня другом стало.

*І милуються татко Кіт з мамою Кішкою,
своїми слухняними дітками-котиками,
які з посмішкою сидять на лавочці під вікном.*

НЕЗВИЧАЙНА ДРУЖБА

Влітку вранці в нашому дворі
на горобині високо в горі
наш Мурчик фізправами займався, –
так завзято зверху вниз гойдався...

І раптом Мурась замітив знизу –
на травиці Голубочку сизу.
Вона, красуючись походжала –
під яскравим Сонечком гуляла.

А у нашого сірого кота
була немов космічна висота, –
як з неба Зірка вмить спустився
й поруч з Голубкою зупинився.

Голубка його не злякалась,
перед ним відважно вирівнялась.
Вони одне одному у вічі
щось тихо сказали, мабуть, двічі.

Тоді дружньо гуляти почали,
ніби знайомі здавна вже були.

*Хоробра Голубка кмітливо
зміркувала і з Котом заприятелювала.*

ВІДДАНИЙ ВОРОН-КРУК

Бабуся Ганна пішла до лісу,
щоб назбирати в`язанку хмизу,
та ще лікарських квітів нарвати
й підберезовиків назбирати.

Ходила мовчки навмання
і набрела на пташеня –
мабуть випало з гніздечка
від берези недалечко .

Воно помочі прохало,
дзьобик жалібно розтуляло...
Бабця його пожаліла
і до себе притулила, –

у букет запашних квітів,
щоб ніхто і не помітив.
Пісеньку йому співала –
воно солодко дрімало...

І, не кажучи про це нікому,
принесла його додому:
Пташеня нагодувала,
спати в ліжечко поклала.

Воно швидко підростало
та великим Круком стало.
Всі це бачили і знали,
і людей завидки брали...

Бо Крук бабцю
на базар проводжає –
вперед до лотка
прилітає
і радо її зустрічає:
– Кро-кро, кро-кро...

ПІДНЕБЕСНИЙ СПІВЕЦЬ

Один талановитіший співець,
спостережувач-природознавець,
із задоволенням дітям розказав,
як він за пташками спостерігав.

Як співають в піднебессі вони,
закохані в українські лани,
коли ще де-не -де лежать сніги,
і не зникли льодові береги...

А ночами ще морози тиснуть,
в небі, мов срібні дзвіночки виснуть, –
жайворонки пісні розсипають
теплу весну радо зустрічають.

Вони ще й винахідливі завжди:
скирти соломи їх захищають
від дощів і вітролому;
там і їжу собі добувають,
як біля рідного дому –
тогорічні зернятка збирають.

І з сонячного боку на горбах,
та скибах ріплі в пахотних ярах
собі з дітьми схованку знаходять,
їжу теж вони ще й тут знаходять.

Коли щиро сонце пригріває,
сніг водою сріблясто збігає:
земля свою красу розкриває,—
жайвороння ще більш окриляє
піснями небо безкрає...

Дванадцятихвилинна безперервна
жайворонкова пісня химерна
дзвенить у піднебессі на льоту,
мов скрипка грає мелодію ту...

Ніхто не може бігти й співати:
людям потрібно тільки стояти.
А жайворонку є де сидіти,—
та ще хочеться в небо летіти.
І не мовчать жодної хвилинки,—
аж милуються хмаринки.

Ща милуються жайворонковим співом не тільки діти, а й дорослі люди, навіть колосисті хліба і різнобарвні польові квіти. Хай їм співається все життя!

Є ТАКА ПТАХА

Шия сіра "чорнобурка",
але ж це не сільська курка.
Сама чорна, як вуглинка,
очі – білі намистинки.
Високі й чорні ноги.
Гнізда в дуплах край дороги,
а їдять різних черв`ячків та
інших в полі шкідників.

Вірним другом може стати,
якщо її приручати.
Все блискуче полюбляє, –
коли може забирає
і в гніздо собі складає.

Як навчити – розмовляє.
І це зовсім не Папуга ,
хоч замінить вам і друга.
Хтось одну птаху приручив –
говорити її навчив.

Як на прогулянку летить,
вона: Тьотю, я тут! – кричить.
Голос дівчатка малого
надає усім тривогу...

Це галки такі бувають тоді, коли їх навчають.

Хочеться не тільки побачити, а й почути таку здібну птаху. Правда ж?

СТЕПОВА НІЧ

Якщо ти на своєму віку
не побував вночі у степу,
коли цвітуть пшениці й жита,—
краси земної втратив літа.
Але ж у розпач ти не впадай
і казкової пори чекай,
коли всі хліба почнуть цвісти,
то мерщій у степ збирайся ти
Дивитись навкруги, слухати,
нічним ніжним степом дихати.

І все вас тут буде п`янити,–
цим чарам будете молитись...

Тут всі гомінливі цвіркуни,
наче міні-коні скакуни, на скрипках будуть
вигравати, у степ гукати, чарувати...

Але втома поверне до сну,– ніби хтось
обірве ту струну. І цей степ десь тоді затихне, лише
їжачок бува чмихне.

*Як чарівно влітку і не тільки на полях, а в лузі і в
садах, на кожній стежинці, на кущі й деревинці. І
навкруги ніжна пахуча травиця покрита сріблястою
прохолодною росою, де хочеться ступити хоч однією
босою ногою...*

ЯКА ЇЖА ЦИХ ПТАХІВ

Яка їжа у цих птахів,
нам дід Онисько розповів.
Рудий Орел-Беркут має:

гострий хижацький дзьоб,
мов стріла у велетня лоб,
з великою кмітливою головою,
широкі груди, як з бахромою.

Із чорними пильними очима,
могутніх крил міцними плечима

Він у горах проживає –
їсть все живе, що попадає.

* * *

Є така пташечка сільська, –
невеличка Ластівка:

з чорно-синім верхом пір'я, –
майорить на все подвір'я.
Груди й черевце біленькі,
ніжки тонкі коротенькі.

Любить соняху насіння,
Бо в неї кмітливе вміння.

* * *

Шпаки черешні любляють
та і на вишні поглядають:
Камінці дзьобиком виймають,—
а ягідку смачну з'їдають .

* * *

Жайвороночки-Чубарочки,
вони у бігу спортсменочки:
в придорожніх бур'янах
їдять зернятка й комах.

Всі Синички краще всього
від старого до малого –
їдять соняшникове насіння,
у них теж спритне вміння.

* * *

Ворони апетит добрий мають:
що трапляється, – те й підбирають.
А якщо їх проблеми спіткають, –
вони міцним дзьобом добувають:

* * *

ГОРОБЦІ ДУЖЕ СПРИТНЕНЬКІ –
ЇДЯТЬ ЗЕРНЯТА ДРІБНЕНЬКІ
ТА ШКІДЛИВИХ КОМАШЕЧОК,
НА ДЗЬОБ ЛОВЛЯТЬ, МОВ НА ГАЧОК.

А ЯК СМАЧНЕНЬКИМ ПРИГОСТИТЬ – КОЖЕН
ГОРОБЧИК ПРИЛЕТИТЬ, БУДЕ ДУЖЕ ВДЯЧНИЙ
ЗА ПИРІЖОК СМАЧНИЙ.

Він ще й веселенько стрибає і
пісеньки співає:
– цінь-цвірінь, цінь-цвірінь.
Дай просо, не ячмінь!

* * *

*Королик – пташка мізерна
не шукає собі зерна, –
харчі в хмизі добуває:*

*Ще й Колібри назву має –
черв'ячків, павучків
і все, що літає.*

Цю маленьку пташку мало хто помічає,
скоріше почути можна, як вона старанно видзьобує
собі здобич .

* * *

*Всі Сови, мов крилаті коти,
насихують свої животи
дрібними гризунами
й шкідливими мишами.*

Сови навіть ще й хитрі,—
вони сидючи на дереві,
тихенько чекають на свою поживу.

А тоді зненацька хап її...

* * *

Жайворон – степовий Соловейко:
над землею літає низенько,—

зернята й комашок поїдає,
співати – аж під небо літає.

*А коли Жайворонок над дозріваючими хлібами літає то
й на польові квіти сідає, і вітерець його легенько гойдає. А
його запальні пісні, мов сріблястий струмочок,
переливається під яскравими сонячними променями .*

ВЕРБИЧЕНЬКА

По-літньому зеленіє
вербиченька при дорозі...
Ще про весну вона мріє,
хоч зима і на порозі.

Пожовкне її листячко –
за вітром відлетить,
і, як пташине пір'ячко,
розвіється у мить...

Вербиченька відпочине
білосніжною зимою,
а весна знову прилине
чарівною красою!

І вербиченька знову зазеленіє рясним
своїм довгастим листячком і забринить весняним свіжим
цілющим подихом.

ПЕРЕПІЛКА КЛИЧЕ ДІТОЧОК СВОЇХ

Десь о четвертій спозаранку
вас хтось розбудить на світанку–
"Піть-підюм" і здригнеться колос,–
Перепел подає свій голос.
Так гука свою Перепілку,–
бо з дороги до відпочинку...

Вони до нас приходять пішки,
стомлені коротенькі ніжки.
Знайшовши ямочку на землі –
живуть в ній дорослі й малі.

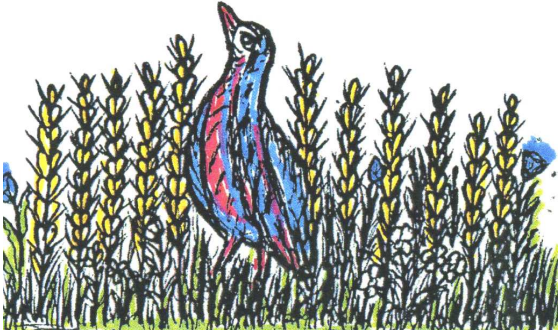
А як дозріють колоскові –
вони в дорогу всі готові,
Забавнії перепелята
біжать за мамою, мов курчата.
Їх тихо Перепілка-мати
починає до себе звати:
– Кут-кут, ку-у-т...

– Дзьобайте з бур`яннів насіння,
переймайте мамине вміння,–
їстівні потрібно вживати,
отруйні – штивно обминати.

І коли наїлись ситненько
всією сім'єю гарненько –

попасом на південь прямують,
на ходу пасуться й ночують.

Хай щастить степовим красуням,—
сяє ніч місячним відлунням!

Хто ще не бачив на полях таких дуже цікавих
перепілок, – обов'язково колись знайдеться
така нагода.

ХИТРІ КУЛИЧКИ

Якось нам Мишко розповів,
який пташок дуже любив,
що, сидячи під вербою,
ще травневою весною
біля широкого ставка –
він побачив пташку Кулика.

В неї жовто-білі щічки,
мов лоскутки невеличкі,

під шийкою біле трішки,
як носик малої кішки.

А від дзьобика до плечей,
між великих зірких очей,
смужка звиса чорно-біла,
яку мама помістила...

Аж на півптаха довгий дзьоб,
темно-зелений низький лоб.
Верхня сукня – вся блакитна,
нижня оранжевим квітне.

Ніжки в нього коротенькі,
з кігтем пальчики маленькі,–
Куличок – спритна пташечка
і кмітливий рибалочка.

Він кружляє над водою:
пірне в воду з головою,
й вирина з рибкою в дзьобі,–
хвостик тріпає на лобі.

На гілці верби сідає
і рибку вверх підкидає
та за голову хватає
й на льоту її ковтає.

Гніздяться хитрі Кулички
в стінах глини, як ластівки.

Одне одного чепурять, –
свіженьку рибку всі їдять.

Так, їх добич рибка-мальки,
аж поки замерзнуть ставки,
й рибалочки відлітають.
Весною знову повертають.

Мабуть, всі люблять рибу ловити, а ще й
зажарену свіженьку, – ой, яка смакота...

БОЛОТЯНА КРАСУНЯ

Ходить птаха дуже модна
по болоту благородно.
То замре вона незрушно,
то сховає дзьоба в пух свій.

Очеретом, осокою
вся замаскована вона,
щоб не видно над водою –
дзьоб занурений до дна.

Заманивши рибок-мальків
в тінь, неначе під листочок,
які втекли від хижаків –
потрапляють їй в роточок.

Хто красуня ця помпезна?*

В неї шия довжелезна,
довгі ноги золотисті,
дзьоб у неї променистий.

Вона висока та струнка
і на болоті гопака –
так втнула любій дітворі,
що розлетілись комарі.

* помпезна – пишна

Це інтелігентна пані -Чапля.
Вона скромно вдягнена – поважно ходить і літає.

У ЛУЗІ

Одного разу травневою весною я йшла з міста до свого рідного села понад болітцем в заростях з осокою і почутим у лузі – вражена була:

Під ліщиною на квітучій калині
переливалися пісні Соловейка, а з боку в болітці,
як у серпантині, – вигравала концерт жаб`яча
сімейка.

Ніби-то: – на дерев`яних цимбалах,
– на листяних барабанах,
– черевцем, мов на баяні,
– й сопілці очеретяній...

Вони з Соловейком так змагались,
ледь їхні пупи не розірвались...

Та Соловейко знову як утнув!
То жаб`ячий концерт на дно булькнув.

*Жаб`ячий оркестр теж природньо інтересний,
але солов`їний – це незрівнянний...*

КРУТИТЬ КОТИК ГОЛОВОЮ

Крутить Котик головою,
погляд на Віру маленьку,—
хліб не хоче з ковбасою,
бо любить рибку свіженьку...

Віра з мамою щоранку
пшоняну кашу снідає...
Котику хочеться сметанку —
інакше не обідає!

Треба Котика навчити
не перебирати харчами,—
молоко й водичку пити,
як Кішечка-мама.

Котик-пустунчик, але він слухняний.
І надалі перебирати харчами не буде...

НЕСЛУХНЯНИЙ КІТ

Біга, плаче малий Кіт –
заболів в нього живіт.
Мене слухать не хотів,
рибу з кісточками їв...

Хлібом заїсти не хотів,
а молоко з глечика пив.
В животі гармошка грає, –
добре що штанів не має...

А то поки зняв би їх,
стався б не видержний сміх...
Прийшлося би штани прати, –
Кота з милом купати.

*І такі коти бувають, поки їх проблеми не
спіткують.*

У ЛІСІ

Кращий дітям лікар – природа чудова,
вона лікувальна, про це піде мова:
ялинки, берези, дуби, калина –
корисна у лісі кожна хвилинка.
Всім легені лікують пахощі хвої –
міцні аромати сосни вікової...

Ніжні конвалії в затінку ростуть,
і дитячим серцям здоров`я несуть.
На узліссі в озері гарно у спеку
купайся, та не забувай про безпеку.
Холодних джерел під водою багато, –
на пісочку потрібно ще й загоряти.

А горобчики вже мабуть, скупалися та й
обідати прилетіли...

ТІЛЬКИ ВЛІТКУ ТАК БУВАЄ

Є такі у полі квіти,
що красуються в житах,
де цілісінькеє літо
розмовляє з ними птах.
Синьоокії волошки нас
чекають у житах
і розквітлії ромашки
пестять очі по краях.
Там метелики іскристі
носять Сонечка тепло,
крильця в них такі
барвисті,
наче кожне розцвіло.
Скаче Коник зелененький
незплановано куди,
все одно такий раденький,
що нап`ється десь води.
Все земне таке красиве,
всіх душа така дзвінка,
що цвітуть поля на диво
луки, верби і ріка.
У степу усе співає,
трави срібні від роси, –
тільки влітку так буває
від чарівної краси.

І є такі в нашій країні діти, що красуються
в селах і в містах. Всі діти – це чарівні різнобарвні квіти,
краса людської природи.

ЧОМУ ІВАНКОВІ ЗАХОТИЛОСЯ СТАТИ ПРОГРАМІСТОМ

В одному гарному місті
жив восьмирічний Іванко.
Спав головою у книжці –
дуже веселий був зранку.
Матуся з татом питали:
– Про що в тебе книжка?
Зі сміхом щось жартували:
– То комп'ютерна "жабка" чи "мишка"?

Хіба жабки бувають з хвостами!
Відповів той Іванко для мами:
– Ця мишка подіями керує –
що хто захоче, те й надрукує!

Ось мій дядечко Владислав
мені все вчора показав, –
комп'ютер йому підкоряється,
як коли забажається.
Програмістові не треба
красиво писати:
– все чудово, хоч до неба
можливо надрукувати,
чітко малювати
і швидко редагувати!
По-англійськи все називав,

– по-українськи роз`ясняв.
Все це всім дуже цікаво,
та повне дається право.
Тільки після вищої науки,
щоби гралися з "мишкою"
мої вже дуже грамотні руки,
ніби з нашою кішкою.

Тоді зможу я чітко створити
і свою власну програму.
Від страшного вірусу збавити
Всесвіт, зазнавши цю пляму.
Та за мою героїчність
нагородить і мене Президент.
І буду я цілу вічність –
носити в серці той момент.

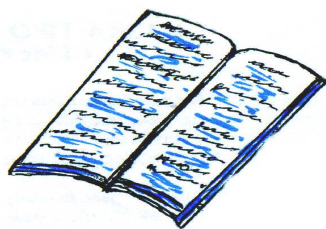
Можливо і не тільки цього Іванка зацікавила
комп`ютерна всебічно-розумова техніка. А навіть і вашу
авторку, яка особисто вже друкує цю книжку.
Допоможи, Боже, всім.

УЧНІВСЬКИЙ ЖАРТ

Сніжок з неба порошить,
дороги замітає...

Вчитель в школу не біжить,
як я , мабуть, хворає...
Може, й мою дорогу,
теж сьогодні замело?
щоб мені на підмогу
хурделило аж гуло.

Бо уроки я не вчив,—
довго у футбол ганяв,—
опівночі гол забив,
так, що з радощів не спав.

*Але ж це тільки жарт.
Бо ніякі прогулянки шкільних уроків –
не варті.*

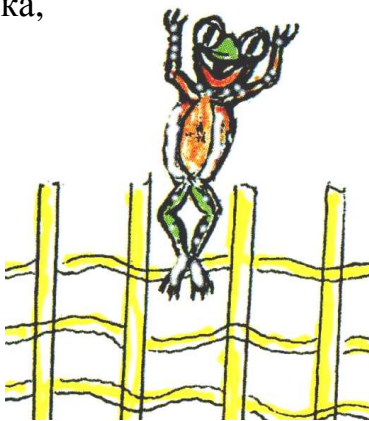
ЯК ПІВЕНЬ НА ПЛОТІ

Досить тобі Руда жабо,
булькатись в болоті,—
краще вистрибни й заспівай,
як півень на плоті.

Ти вже мабуть засиділась
у зеленій рясці,—
та молюсками об`їлась.
Залиш Черепашці!

Бо вона маленька,—
матуся хворіє.
Тільки тим раденька,
що Сонечко гріє.

Вони будуть вдячні,
як жабі-царівні,
за молюски смачні,
— хоч не дуже жирні.

Чи бачили таку завзяту жабу, яка так хоробро
здерлася на пліт, та ще й виспіває...

КАЗКА ПРО ЗАВЗЯТУ СІМЕЙКУ

В столярнім Київ-граді,
де земляк мій є при владі –
є казковий Іван чоловік,
щастя йому, Боже, повік...

Він чарівну доньку має,
що, як зірка, в небі сяє
і красеня-Владика сина,
бо янгол у нього дружина.

Заробляють гуртом не багато,
та сім`єю працюють завзято.
Ще й вклонитись клієнтам встигають,–
дуже щирі серця вони мають...

Їх тварини й пташки поважають,–
на роботу завжди проводжають...
І моє ім`я їхнім клієнтом називається...
Нехай вільна Україна такими пишається!

Таким працюючим, як ця сімейка в місті Києві,
бажаємо бути всім дітям, згідно улюбленого
навчання , праці і зайнятості.

П О В Ч И В

Сидить батько в хаті –
чоботи латає,
синок в перекаті*
до батька гукає:

– Тату, йдїть-но сюди,
бо я хочу води...

Батько відповідає:
– Синку, хто його знає,
чи в нас є вода?

Поглянь, – це ж біда...

– Є! Відповів синок.
– То кружки не бійся,
сам, мій сизий голубок,–
візьми та й напийся!..

* Перекат – друга
половина хати,
перегороджена піччю
з грубою.

Повчив батько сина, щоб не був лінивим:
ні для себе, ні для рідних, ні для добрих людей.

ЯК ДО ЧОГО

Пішов якось чоловік
із сином косити,
хоча син лиш тільки звик
ту косу носити.

Вони трохи покосили
і полуднувати сіли.
Щось мало ми викосили
із тобою, синку милий, –

батько звернувся до сина.
Син йому: "Ви ж, тату, старий,
а я наче та дитина, –
от бачите, ростом малий..."

А коли вже попоїли,
батько зазирнув в торбину й каже:
"Багатенько з`їли,
мій, ростом маленький сину."
"А як же, тату. Ви косар
і працювали завзято,
і я теж молодий косар,
тому і з`їли багато."

Стидно лінивому сину стало, що їсть, як
дорослий, а косить, як хлопчисько, та жартома
відволікає батька.

СОБАЧКА НА ПРОГУЛЯНЦІ З ДІАНОЮ

Я вірняя собачка твоя,
а ти краща хазяйка моя,
то побіжим скоріш додому –
ми вже не треба тут нікому
Гав-гав-гав...

Ніхто не грається зі мною,
(біжу в перед а ти за мною).
Удома затишно й гостинно,
та ще й годуєш на відмінно:
Гав-гав-гав.

Дрімати буду на порозі,
щоб не була ти у тривозі,
Вірно буду охороняти,
щоб ти змогла солодко спати.
Гав-гав-гав

НА АВТОБУСНІЙ ЗУПИНЦІ

Ой, не їдуть, хоч ти плач,
автобуси наші,
ми ж тупцюємо навскач
у сніговій каші...

Посиніли всіх носи
й задубіли ноги,—
хоч уже бери й неси
кожного з дороги...

Лютий весну зустрічає
пухким мокрим снігом,—
дітвору розвеселяє
на льоду розбігом...

*Таке буває навіть у містах, що довго нема
якогось транспорту. Але ж хоч і в лютому, та
вже по-весняному весело дітям. Бо останні
випадають сніжинки і останні тануть льодинки.*

ДВІ ВОРОНИ

Дві ворони посідали
на гілочках груши, –
всі спіленькі подзьобали
у баби Надюши...

Баба їх немилостиво
криком розганяла,
всі надзьобані кмітливо
груши позбирала.

А задумливо на грабі,
ворони гадали, –
терпкуваті груши в баби,
марно куштували.

Мабуть, дуже хитрі ворони були,
що такий розсуд вели...

ЦІНІТЕЛЬ

Ось хлопчик біленький
років вісім має,—
дуже чепурненький,
охоче читає.

Українську художню всю літературу,
бо має переможну читацьку натуру...

Ще й дуже поважає
живопис кольоровий,—
намалювати має і сусідську корову.

Вона любить йому
личко облизати,
коли йде додому
з пасовиська спати.

*Бажаємо і вам, любі дітки,— бути такими, як цей
хлопчисько. Хай щастить всім подружитися з
домашніми тваринами.*

ІВАНЧИК – ДРУГОКЛАСНИК

Ой, Іванчику, чи чув,
а сьогодні де ти був?

– Я зі школи вже вертаюся –
спочивати не збираюся!

Ой, Іванчику, чи чув,
за бабусю не забув?

– Бабуся хвилюється,
що ледь вона взується –

я буду вже на гірці
на своєму придвірці.

Коли бабуся вийде
мене зустрічати, –
Снігуронька прийде
дітвору вітати.

Вона буде, як жива –
на ній шубка снігова,
а губочки з морквини,
та ще й щічки з калини.

*Надіємося, що і до вас, дітки, особливо в зимові
каникули прийде на подвір'я красуня Снігуронька.*

НА ГОРОДІ

Ачхи-ачхи, чхи-хи-хи –
злякалися соняхи,
а бабуся Ганнуся каже:
"Я сміюся, що так здорово чхаю –
сама себе лякаю..."

Вся городина її й гарбузи поруч мої–
з ляку присідають, від сміху вмирають:
Хо-хо-хо, хи-хи-хи
розгойдалися соняхи...

Сміх у регіт перейшов,
аж до сторожа дійшов:
дід з баби реготав –
покотився і впав,
ще й заплутався в траві,
згубив чоботи нові...
Сонце спати вже лягало –
всі городи обійняло
в саду за ставочком,
сонливим дрімочком.
Ачхи-ачхи, чхи-хи-хи –
спочивайте соняхи...

*Бажаємо і вам, любі читачі, щовечора солодко
дріммати у бабусиних обіймах.*

ОЙ, БАБУСЯ ХИМКА

Ой, бабуся Химка
квіточки "Мальвинка"
в грядку висівала
та ще й поливала...

Та замість квіточок там весь бур`ян з
гачок, вище росту бабці вже виріс на грядці.
Онучки квітки шукали,
увесь бур`ян розгортали:

"Мабуть вони задрімали?"—
так бабцю свою питали...

А бабуся Химка онучат смішила: "Квіточки
"Мальвинка" травиця покрила..."

"Ось квіточки милі,
дикі запашнілі —
багато я зірвала,
в букети пов`язала.

Всім вам подарую
й ніжно розцілую—
бабцю пам`ятайте
в гості приїжд-
жайте .

*Якщо у вас, дітки, десь проживає ваша рідна бабуся,
то частіше приїжджайте до неї. Вона вам
цікаву казку розкаже, букет квітів подарує
й сердечно обійме.*

НА ПРОГУЛЯНЦІ З СЕРГІЙКОМ

Ось поглянь на небо, мамо,
іде місяць до нашої хати.
Він зайде в кімнату прямо
і зі мною тепер буде спати?

– Так, він прийде до хати,
мій маленький синку ,–
але ж не буде спати
ні жодну хвилинку...

Ніч ходитиме, як вартовий,
в сузір'ї небеснім далекім,
берегтиме спокійний сон твій,
і спатимуть в гніздах лелеки...

Він землю здаля осяває,
так, щоб не була вона в млі.
щоб срібliste море безкрає
несло і в ночі кораблі...

*Місяць все на землі осяває:
моря й океани, щоб не були вони в млі.
Щоб спокійно спали діти великі й малі.*

ДИВО КВАСОЛИНКА

Сказала мамі Василянка:
"Була в нас диво-квасолянка!
Я в земляку її клала –
ти земляю пригорчала..."

Вона вросла куцем –
нагодуєм всіх борцем:

кицьку та собачку,
та сіреньку качку
з малими каченятами,
та свинку з поросятами,
і корову з телятами...

Давай,мамо, підрахуємо,
скільки всіх стручечків,–
ми з них борщяку зготуємо
на стільки ж горщечків.

Маленька Василянка назвала дивом квасолянку.
Але ж, як ви знаєте, ще є таким дивом: горох, біб, соя...

* * *

КРАЩИЙ ДВІРНИК

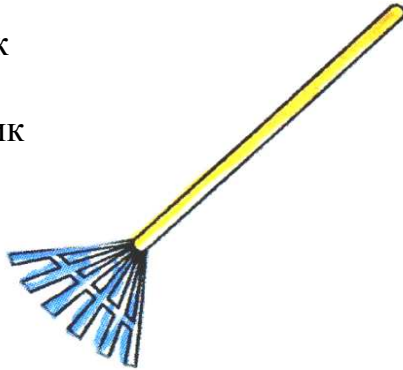
Я вареники варила всіх
сусідів пригостила...

Роздивилась самим мало
розхапали, як попало:

Таня, Ваня, ще й Петро
з`їли, певно, аж відро –
без сметани й молока, ще й танцюють
гопака...

Мені зосталася юшка
з вареником, як подушка.
Чорниця з нього попливла,
начеб то в ньому й не була.

Це тому, що я двірник
гарно прибираю, –
то найбільший вареник
собі зоставляю...

У селах кожен хазяїн сам собі двірник, а от у
містах двірники спеціальні для багатоквартирних
будинків тобто для декількох квартирних хазяїв.

БАБУСЯ З ОНУЧКОЮ

Прийшла яось на перон
стара бабця смуглява,
а із нею хоч на трон,—
онучка білява...

Кинула старенька
торбиночку на лаві,—
їй назустріч гарненько
враз комарі лукаві...

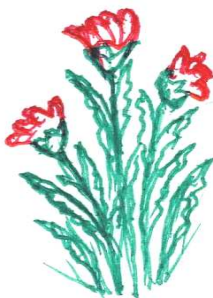
Онучку обхопила
смуглявою рукою,
на лаву посадила
для тиші та спокою...

Ще й наказала:

"Тут сиди! На лаві оцій зі мною,
та вже нікуди не ходи,
навіть за водою!

Довгоносики одну
тебе там закусують !

От чому, я не збагну, —
дівчаток полюбляють?"

Бажаємо, щоб і про всіх діточок так
підкувалися жартівниці-бабусі...

ЦІКАВЕ ДІВЧА НА ПЕРОНІ

Як дорослеє дівча вона взялася в боки, наче пальчики ліча, пройшла чотири кроки.

Та вдивлялася в хмарки,
хоч мішали прохожі, –
там ховаються зірки
всі на свічечки схожі.

Передатчик задзвонив –
підказав дід Онисько:

"Всім швиденько сповістив,
що поїзд уже близько..."

Дівча цікавилосся
та спитало дідуся:

"І електро сповіщає,
як швидко під`їжджає?"

"Так, цікавість дівчача, –
це фізична сполука,
електропередача,
то є така наука..."

Де хто з дітей вже був на пероні, а хто ще ні, то обов`язково побуває й почує, як електропередатчики сповіщають дзвінком на станцію, що електричка чи поїзд вже наближається.

БАРБАРИСКА

Барбариска, барбариска,
то чому ж це не іриска?
Ти купив же барбариску:
забув, що я люблю іриску?

Щоб завжди, тату, купував
такі, щоб я їх смакував.
До зубів щоб прилипали
і нікуди не втікали...

Барбарисками тепер будем
Колю пригощати,—
він з тьотью Вірою буде
у нас щедрувати.

А ви, дітки, які любляете цукерочки? Бажаємо,
щоб вам теж купували татко і мама такі, які ви дуже
любите. Смачного вам...

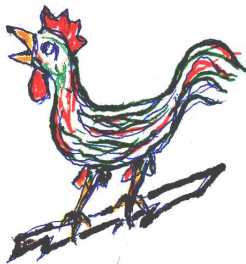
ШКІДЛИВИЙ ПТАХ

Якось вчителька учнів питає:
– Який є найшкідливіший птах?

Півень, – ледар відповідає,
бо мені спати заважає:

Він щоранку так горлає,
ще й сусідський невгаває,
що в мене аж голова тріщить,
і кошеня допомагає
мене щоранку розбудить –
мокрим носиком штовхає,
лащитья під носом і пищить.

А вам такий шкідливий півень не заважає
спати вранці? Чи не просипаєте йти до школи?

ВИХВАЛЯЛАСЯ СОРОКА

Коли вже красуня-весна прийшла –
солодка слива рясно розцвіла.
Люту зиму вона не злякалась –
до щедрої весни готувалась...

Як на долоньках, її гілочки
всім показують свої квіточки...
А сорока на верхівці –
на маленькій всілась гілці

і скрекотіти почала:
– Щоб не мої білі крильця –
ти білосніжно б не цвіла.

Чи не правда, що коли рясно цвітуть сади, то ніби пухким снігом вкриті гілки дерев, На які всідаються білокрилі сороки та стрекочуть ніби вихвалюються, що тільки завдяки їхніх біленьких крилець так чудово квітнуть сади.

ХОЧ СОНЦЯ СЬОГОДНІ Й НЕМА

Хоч Сонця сьогодні й нема,
та щебечуть різні пташки,
бо зараз травнева весна,–
наспівують вже й Кулики...

Бродячі сиві хмарки
хоч застелили все небо,
та Сонце в них робить дірки,–
нам сумувати не треба.

Промайнула блискавична гроза,
висіва кришталеві градинки,
і рясний дощ, як дитяча сльоза,
спорожнив дощовії хмаринки...

І раптом засяяло Сонце –
вмить зігріло нашу країну...
Зазирнуло в кожне віконце, –
звеселило кожну дитину.

СОЛОВЕЙ

Я щебечу та співаю,
кожного розвеселяю, –
весняне Сонечко грає,
в якому бузок розквітає.

Куди в Україні не йди –
квітучі духмяні сади,
де моя пісня лунає –
цвітіння для них звеселяє.

Чудові солов'їні пісні всіх звеселяють,
навіть квіти радісно розквітають від їхніх
чарівних пісень ...

СНІГУР

Я снігур маленький
прилетів зраненька,
де Валера проживає –
мене завжди пригощає...
Всюди його пам`ятаю –
в двір до нього завітаю,
злегка стукну у вікно,
бо не бачились давно.

Красені-Снігурі до всіх в гості прилітають. і кожен цим пташкам дуже радий тому, що вони першими до нас завітають, не боячись ще зимового холоду. Вони добре знають, що прилине сонячна тепла квітуча весна.

СОРОКА

Коли сорока скрекотить,
вже сніг лапатай порохить, –
скрекотить, аж присідає,
хурделицю провіщає.

А спокійною буває,
як хурделиця вщухає,
і голову підіймає,
наче все охороняє...

Таки дійсно Сорока є провісником, особливо зимової погоди, яку можна назвати "прогноз погоди".

ГОРОБЕЦЬ

Я на зріст маленький,
жвавий та сіренький,
маю спритну вдачу,—
ухоплю що бачу.

Комашечок різних
навіть дуже грізних,
їх зовсім не боюсь:
на льоту упораюсь!

Горобець хоч маленький, але завжди
спритний, обережний і веселенький!

СИНИЦЯ

Я синичка молоденька,
завжди проворна, веселенька.
До віконець підлітаю,
зі святом поздоровляю...

Мене всі діти шанують —
в кого є чим, підгодують.
Я всім діткам вдячна —
їхня їжа смачна.

А більш за все синички любляють зимою ягідки
червоної горобини. Бо вони в зимову пору солодкі й
смачні, мов цукерочки.

КАЗКА ПРО КОЛОБКА

КОЛОБОК ЗАЙЧИКА ЗУСТРІЧАЄ

Колобок доріжкою котився
та, наспівуючи, веселився...
А з-під куща Зайчик вибігає:
– Куди раненько біжиш? – питає.
– Може до мене захотів,
щоб на сніданок тебе з`їв?

Відповів Колобок ось так:
– Короткий хвіст маєш "мастак"!
Я від баби й діда втік ще зранку,
і ти, сірий, будеш без сніданку.

КОЛОБОК ПОБАЧИВ ВОВКА

Колобок побіг весело й ловко...
Аж із-за сосни побачив Вовка:
– Здоровецький, сірий та кликастий.
Привітання Колобку підмастив.

– В гості до мене, кругленький?
Ось я тебе й з`їм скоренько.
Бо з вчорашнього деньочку,
я голодний на пеньочку.
Колобок йому на це тільки чхнув
й непомітно травицею майнув.

Вовк тільки облизався
й голоднесеньким зостався.

КОЛОБОК ВЕДМЕДЯ ЗУСТРІЧАЄ

Колобок з травиці вибігає,—
під дубом Ведмедя зустрічає.
Той щиро Колобка вітає:
— Йди до мене Колобоче,—
мій живіт вже їсти хоче...

Йому кругленький відповів:
— Ти ж не дурника зустрів!
І геть собі попрямував,—
Ведмідь його не скуштував.

КОЛОБКА ЛИСИЧКА ЧЕКАЛА

Колобок, співаючи раденько,
покотивсь з підскоком веселенько...

Бачить тут: Лисичка з-під берізки
розчісує свої кіски.
— О! Пшеничний та свіженький,
Колобочок рум`яненийкий.

Скоріш до мене підійди —
будеш десертом до води.

І тут кругленький вміло схитрував
та Лисичці таку промову дав:

– Ти там, за калиною сховайся,
щоб я йти до тебе не боявся.
– То ще не розчешеш коси,
як мене швиденько з'їси.

Руда за калиною й присіла.
Колобка чекаючи, змарніла...
А Колобок додому поспішив,—
про мандри бабі з дідом розповів.

Можна взяти приклад із Колобка, який не злякався більшого від себе сірого зайця, вовка, ведмедя й лисицю. Бажаємо вам, дітки, бути завжди сміливими і винахідливими.

КАЗКА ПРО ТЕЛЯТКО, КАБАНА, ПІВНИКА, КАЧУРА ТА ВОВКІВ НАБРИДЛО БАБІ ТЕЛЯТКО

Телятко шерстю не обростало.
Злій хазяйці-бабі набридало...
Дала дідові мотузок
відвести його у лісок.

Щоб вовки його там з`їли,
бо вже вдома надоїло.
Дід телятко там залишив,—
від телятка бабу збавив.

Та дід його не прив`язав,
бо він Телятко поважав.
Відпустив його на волю —
хай шукає собі долю...

ТЕЛЯТКО ЗУСТРІЛО СОБІ ДРУЗІВ

От Телятко лісом шкандибає —
знанацька Кабана зустрічає.
І, познайомившись, вони
дійшли до старої сосни.
Там з-за сосни Півник підлітає
і ку-ку-ріку... Як заспіває...

Втрюх вони йшли до вечора
і зустріли ще й Качура.
Швиденько в гурті ніч пройшла,
а вранці в ліс зима прийшла...

ТЕЛЯТКО СКАЗАЛО

От Телятко всім сказало:
– Нас вже четверо зібралось.
Давайте хатку збудуємо
та гуртом перезимуємо.

Кабан каже:

– Я в листя зариюсь...
Та й Півень гордо відповів:
– Я і без хатки ще б прожив.

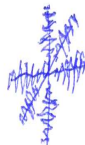
На одній ніжці буду стояти,
а другу під пір`ячком тримати
і голівку під крильцем ховати.

І Качур промовив таке ж:
– Мені, як Півнику, – теж...
Тож як є – друзі ледачі,
згодні на снігові хащі.

РОБОТЯЦЕ ТЕЛЯТКО

Збудувало собі гарну хатку
самостійно маленьке Телятко.
І натопило грубу й піч,–
в нього зимова тепла ніч...

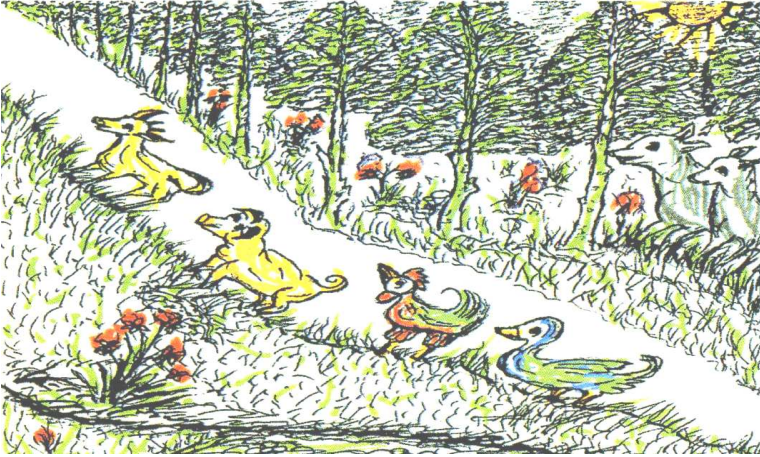
Лінивих друзів спитала зима:
– Де ваша хатка?
Кричать всі – нема...
Й мороз хитро про хатку питає,–
тихо за вуха всіх він щипає..

ВКЛОНИЛИСЯ ДРУЗИ ТЕЛЯТКУ

То ж всі друзі прибігли до хатки
на колінах просити Телятко:
Більш лінуватись не будемо – пробач.

Перезимувати пусти, як бач...
Стало весело у хатці
завдяки цьому Телятці.
Та гарно в ній з усіх боків,–
гуртом не страшно і вовків.

А вовки й не гадали їм злого.
Прийшли вдвох до Телятка малого.
Послуги їм запропонували
й вірною охороною стали.

Зобіжене вредною бабою Телятко стало щасливим, та знайшлося в нього багато друзів тому, що воно роботяще, – збудувало собі хатку, але ж не зазналося і впустило до себе лінивих друзів. Їм соромно стало і вони більше не лінуються.

КАЗКА ПРО ЛИСИЦЮ ТА РАКА

ЛИСИЦЯ ГЛУЗУВАЛА

Не раз Лисиця глузувала.
Ще й над восьминогим Раком.
Як він точить клешні об камінь
і під сонячний промінь.
Як сім день воду ніс, згадала,
сміючись над небораком.

Та тому, хто ще й сміється,
бува якось обернеться.
Посміється з себе більше,
коли стане з ним ще гірше.

РАК ЛИСИЦІ ПРО ВОДУ

Про воду Рак назвав брехнею,
бо то було дуже давно.
І побився об заклад з нею,
що доведе їй все одно.

– Давай зараз наввипередки
побіжимо понад водою,
і тобі вже буде не втямки,
що я поруч із тобою.

Ще і на один скок уперед
він їй дав для бігу ходу –
від місця, де росте очерет,
й сонечко дивиться в воду...

Вказав їй осичку сріблясту,
що ген росте на узліссі.
А сам вчіпився в хвіст хвилястий
й гукнув: – но! Ми на поліссі...

РАК БІЛЯ ОСИКИ З ЛИСИЦЕЮ

Біля осики зупинилась

Лисичка, в голос міркує:

– Я, біжучи ,тяжко зтомилась

– де ж клішньоногий чимчикує?

Рак за спиною обізвався:

– Чому Лисичко забарилась?

Я вже й на дерево здирався,

виглядав, думав заблудилась...

– Чи то ж видно таке?

Лисичку здивувало:

– Клішньоноге, а прудке...

І більш не глузувала.

*Рак провчив занадто насмішкувату лисицю.
І молодець!*

ХВАЛЬКУВАТА МУХА

ТЯГЛИ ВОЛИКИ ПЛУГ

Якось тягли два волики з поля
важкий плуг увечері додому.

Плуга вони вже ледь тягнуть –
поскоріш напитись прагнуть...

Аж тут вперта підлітає Муха.
Задзижчала біля вуха...
Й так сіла Волику на риг,
що не згонить і батіг
І їде на ньому потихеньку,
ще при цьому наспівує пісеньку.

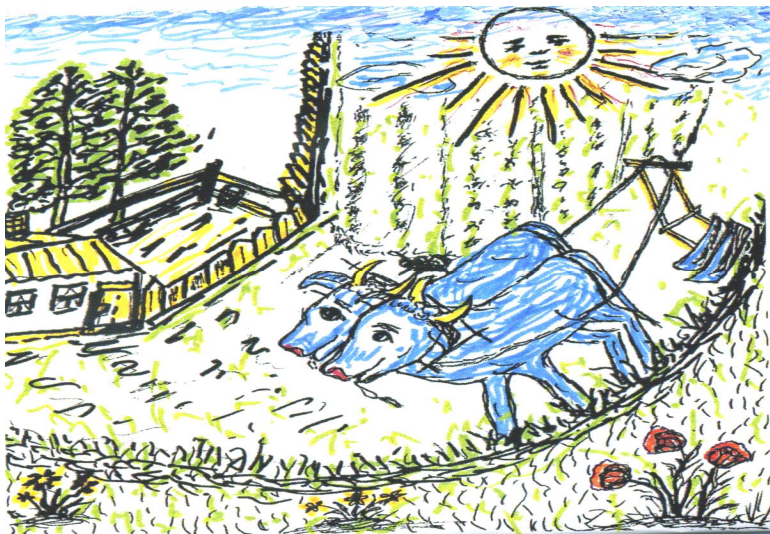
ЧИ ПРАВДУ КАЖЕ МУХА

Ось друга Муха підлітає
і цю, глузуючи, питає:

– Звідки їдеш, сестричко,
й чому зморене личко?
– З поля , – відповіла та:

– Бачиш, яка теплота?
Там з волами цілий день орала,
щоб досить люди хліба мали.

Чи правду Муха та сказала?
Що ніби й вона орала.

КАЗКА ПРО ХИТРОГО ПІВНЯ

ПІВНЯ ЛИСИЦЯ РОЗХВАЛЯЛА

Раз півень злетів на пліт,
хоч йому й багато літ,
Крилами затріпотів –
й на все горло розвів спів...

А з сусіднього лісочку –
Лисичка сховалась у куточку:

– День добрий! – чемно гукнула,
пісняра такого я не чула...

– А чи зможеш ти заспівати,
як батько колись біля хати?
Він на одній нозі стояв,
та ще й, заплющивши очі, співав.
Згодився Півень, як батько співати.

Лиска в мішок його встигла сховати.

ПІВЕНЬ ПОСМІЯВСЯ

Принесла Лисиця Півня в лісок,
та він спланував, як той Колобок...
І коли вже хотіла ним смакувати,
Півень гарненько встиг їй сказати:

– То ж не так робила колись твоя мати.
– Перш, ніж Півня розірвати,
довго вміла щось співати

та з заплющеними очима,
а Півень слухав за плечима.
Лисичка голову задерла,
та щось шепотіла.

А коли очі протерла,
то вся обомліла...
Бо Півень додому вже добрався
та з Лисички посміявся.

Попавши безрозсудно до лукавої Лисиці в пастку,
Півень вже чітко продумав, як врятуватися.
Довірливим Півнем ледь Лисиця не поласувала

ЛИСИЦЯ ЗАВОДИТЬ ВОВКА В ЗАПАДНЮ

ВОВК У ПОЛІ

Якось вранці йшов Вовк полем
І бідкався своїм горем:

– Де б знайти хоч щось поїсти.
Та хвилинку відпочити.
Чимось душу звеселити.

Тут Лисиця пробігає.
Вовка ще не помічає...
А Вовк в ту мить аж підскочив
і заричав: – Їсти хочу!..

– Підійди до мене, Лиско,
краще, коли дуже близько.
Який я голодний, розповім,
що вже й тебе, мабуть, з`їм.

ПОВІРИВ ВОВК ЛИСИЦІ

Лисичка, як тут і була,
враз Вовкові відповіла:
– Я кістлява та худа.
й пісна, як та лобода.

– Хочеш масла цілий круг?
Між вербичок отих двох.
– Та хай хоч масла вже наїмся,
а то з землі вже ледь підвівся.

Так Вовк тихенько пробурчав.
В солодкій думці він помчав.

До ставу привела Вовка Лисичка
і каже: – От як вип`єш цю водичку,

то на самісінькому дні
лежить там масло в глибині.

Голодний Вовк воду хлебтав,
доки живіт бочкою став –
маслом і не пахне навіть.

Лисичка скрилася за мить.
Щоб Вовк за хитрощі й брехню
теж не зробив їй западню.

Який Вовк не кмітливий, але повірив хитрій
Лисиці – пив воду зі ставка, ледь живіт не тріснув.
А та втекла в той час. Та Вовк Лисицю не розірвав, хоч і
зголоднілий, та з нею ще й жартував.

ЯК ЗАЄЦЬ ОШУКАВ ВЕДМЕДЯ

ЗАГРОЗЛИВИЙ ВЕДМІДЬ

Жив в одному лісочку Ведмідь:
кругом він там, куди не їдь.
Все, було душить, роздирає –
нікому вже спасу немає...
Великого страху всім він
нагнав й великої шкоди
звірям завдав.

Дурну та велику силу
він мав,– на свій погляд
завжди всіх рахував.

РОЗДУМ ЗВІРІВ ЩОДО ВЕДМЕДЯ

Порадилися звірі з Ведмедем говорити,
бо за рік у лісі може всіх занапастити.

– Сиди вже, Ведмеде,
біля своєї хати.

– Щодня звіря будемо
тобі присилати.

Щоб ти з нас одного
з`їдав, – про інших і
гадки не мав.

– Добре, такий договір –
приймаю. Одурите, всіх
пороздираю!

Випав жеребок Зайцю
до Ведмедя йти.

Виходу з цього –
ніяк не знайти.

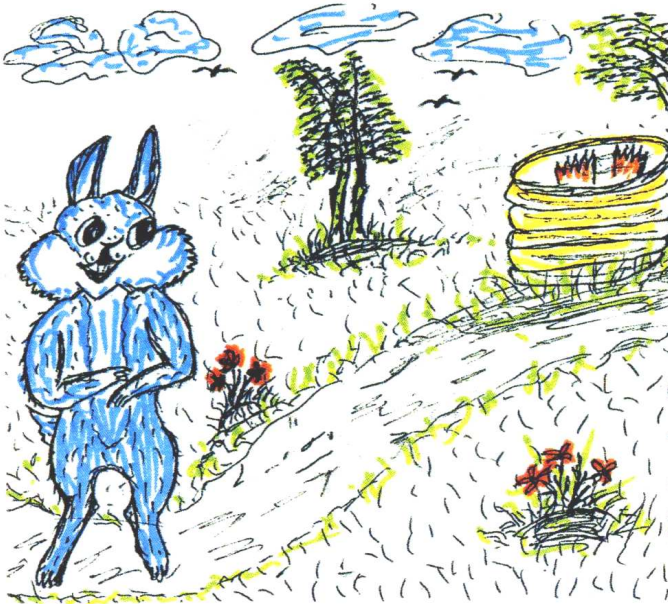
ЗАЄЦЬ ВЕДМЕДЯ ОБДУРИВ

Прийшовши до Ведмеда,
Заєць розповів.

Що в замку такого ж Ведмеда зустрів.
– То покажи мені його скоріш, –
вмить роздеру і не буде ворога більш!

В криницю кам`яну Ведмідь нахилився,
побачив такого ж, та буль... І втопився!

Навіть велетня лісового, який був шкідливим для
всіх, малий сіренький Зайчик – вкрай придумав спасіння
від нього собі та іншим звірям лісу.

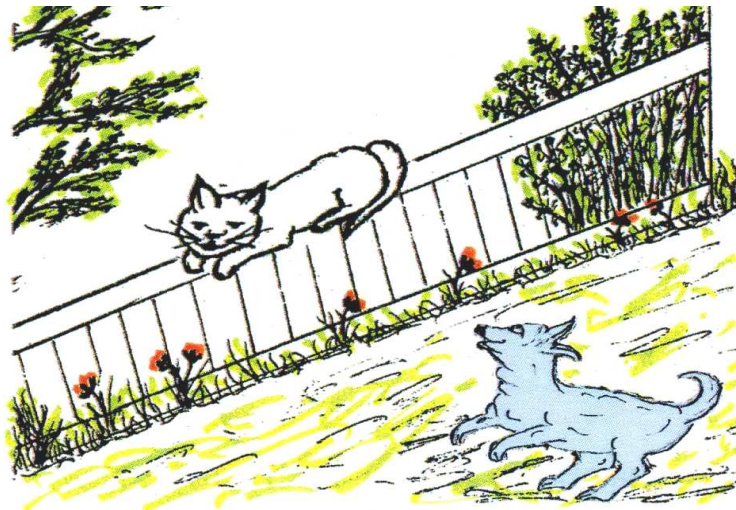

ПЕС І КІТ

Один пес попід парканом пробігає...
Бачить, – на ньому Кіт скоса поглядає.
І той Сірко як загавчить!

А Кіт під Сонечком – мурчить...
Пес гавчить, аж землю розгрібає.
Білий Кіт – сидить собі дрімає...

Коту й за вухом не свербить,
що дурний Песик деренчить.
Нехай собі горло надриває –
Кіт, навіть, увагу не звертає.

СПИТЬ НІЧКА ВЕСНОЮ

Світлолиці зорі сплять на хвилях моря,
і місяць молоденький спить на хмарці
маленькій...

Тихо до кожної хати
прийшла нічка ночувати—чарівна та мерехтлива
всім долю зичить щасливу...

Тільки опівночі,
ще не розплющивши очі,
упівголоса Півень співає
про північ усім сповіщає.

Спить нічка весною
під ковдрою небесною
всіх нею покриває,
веселих снів бажає ...

Бажаємо і вам, любі дітки, як пташка у квітах,
солотко спати, особливо весняними теплими приємними
нічками.

ЧЕРВНЕВИЙ РАНОК

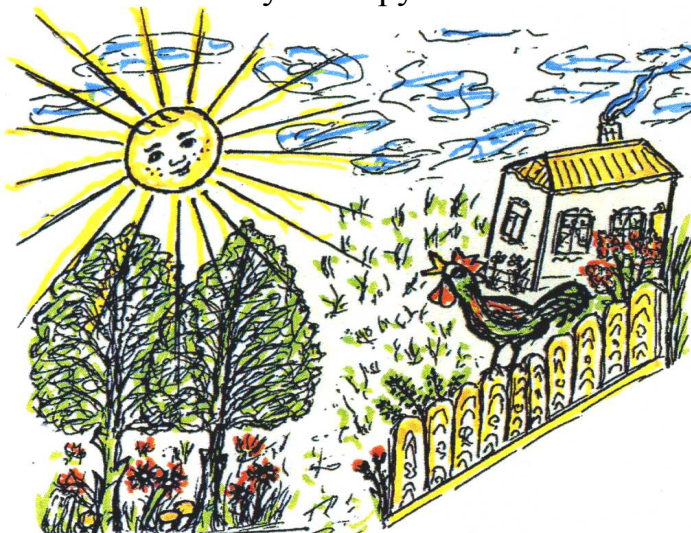
Бузкові кущі красуються в дворі,
над ними блакитні хмарки угорі...

Тріпоче крилами Півень і співає,
то червневий ранок в село поспішає..

Він радо, мов пташка, прилинув,
щоб глибокий сон усіх покинув і під чарівною
літньою красою вмив усе живе сріблястою
росою...

Щире Сонечко землю зігріває, пташина
пісня дзвіночком лунає...

Квітнуть барвисто духмяні луки.
Краса невимовна тут навкруги.

Лунають забавним дзвіночком ще й з усіх осель
дитячі веселі ранкові розваги. Червневий ранок дарує
всім міцне здоров'я, радість, натхнення й красу.

ДЖЕРЕЛЬЦЕ

Де сосни старі біля кручі,
веселе джерельце струмить –
співанку співає жагучу,
не зупиняючись ні на мить.

А над струмочком горобина віти схилила свої,
мов циганське шатро...

І вночі зірки, немов квіти, заглядають в
живеє срібло...

Ще й збоку красеня-дуба, де зруб із
березових плах, в липневу спеку до зруба
поспішають звірі і птах.

В липневу спеку всіх щедро пригощає кожне джерельце
прохолодною цілющою водицею. І з радістю зі спрагою
на устах кожна жива істота поспішає напитися.

ЦІКАВЕ КУРЧАТКО

Якось Курочка-молодець нанесла гарненьких яєць,— висиділа десятеро курчат, ніжних, пухнастих молодчат.

Рано-вранці на подвір`я
провітрити своє пір`я
і пушок своїх маляток
квочка вивела курчаток.

Там підійшли до квітника
неподалік від курника,
бо яскраві барви квітів
цікавий Пушок помітив...

Він маму-квочку запитав:
— Хто стільки квітів настиркав?

А вона відповіла:

— Наша бабця сіяла...

Щоб вони вас милували,
а ви швиденько підростали.

Нюхайте ціі квіточки,
мої любенькі діточки,

Коо-ко, коо...

Ш П А К

Перший вісник красуні-весни: –
це Шпак прилітає з чужини у нашу квітучу країну
заспівати і про чужину...

Він у березні й квітні співає
гучно й виразно його пісня лунає
про те, що він чув на зимівлі далекій,
чого не принесуть нам лелеки...

Він чужих різних птахів, наших перепелів
й куликів просто передражнити може, Навіть ще
й переможе...

Але він і свої пісні складає
і ними нашу весну зустрічає.

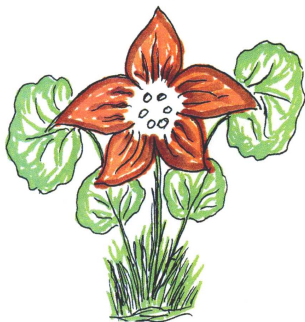

ПОЧАТОК БЕРЕЗНЯ

Розспівались горобці
під моїм віконечком.

Вже вчувають, молодці,
веснянеє Сонечко.
Хоч віє вітерець,
сніжок розсіває,
кожен знає горобець—
зимонька минає...

А весна вже поспішає
і пташок всіх звеселяє.
А пташки будуть співати,
любих діток розважати.

Коли з лютою зимою починає жартувати весела весна, та яскраво виблискують сонячні промені на ще заповишених гілочках верби, то не тільки горобчики, пританцювуючи, приспівують. А всі діти, мов горобці підстрибуючи веселяться.

ЗАБАВНА ЮЛЯ

У місті Києві-столиці,
один іще молодий дідусь
розказав мені, як сестриці,
про онучку Юлю, – я сміюсь...

Мовить, що така забавна
та у грі дуже весела,
а на личко така гарна –
веселить міста і села.

З радістю хочу написати
для нього і онучки,
як дідуся хочуть впіймати
її ніжненькі ручки.

Коли в жмурки грає
з дідусем круг столу,
як ось-ось впіймає
дідуся Миколу...

А коли впіймає
то як засміється
– і той сміх лунає,
на весь світ, здається...

*Хай щастить молодому дідусеві та його
веселій, забавній, незвичайній красуні-онучці.*

ХИТРИЙ ГОРОБЕЦЬ

Якось Василько-першокласник
під кленом у затишку сидів,
читаючи журнал "Сучасник",
голосно сказати щось хотів.

Раптом почув над головою
пташине жалібне пі-пі-пі,—
на дроті сиділи юрбою
ластів`ята й горобчик малі.

До ластів`ят батьки прилітали,
лише своїх дітей годували,
помітивши Горобчика чужого —
йому не давали нічого...

Хоч малий Горобчик і хитрував:
поближче до ластів`ят підсідав
та дзьобик, як всі, розтуляв —
даремно лиш час змарнував.

*... Але горобчи́ка батьки вже давно чекають.
Смачну їжу йому підготували.
Лети раденько до тата і мами..*

* * *

ДОБРЕ ДІВЧА

Під ялиною, на краю села дівчина Олеся з дідом жила,
хазяйновита і чепуренька, ще й вдачею дуже
веселенька.

З кринички водички принесе
і розпитає дідуся про все...
Та приготує смачний обід,
аж облизується радий дід.

За вікном пташок пригощала
і з ними пісеньки співала.

З вулика мишку геть прогнала –
жалібно бджілка її прохала.

Синьоокі Петрові батіжки,
з маленьку Олесю заввишки, водою свіжою поїла, яку із
копанки носила.

За ті Олесини вчинки добрі:
щирі, сердечні, хоробрі, –
їй кожен по-своєму дякував –
з подарунком до неї завітав.

*Ща хіба тільки одна Олеся така слухняна, привітна і
хазяйновита?*

ІВАНКО НАРОДИВСЯ

Розказано колись мені,
що ніби то на Сумщині
у мальовничому селі
Горицвіти малі
жили чоловік і жінка –
щebetлива Катеринка.

як в небі місяць засвітився,
у них синок народився –
оченятами й чупринкою
схожий з матусею Катеринкою:

Очі волошкові,
півмісяцем брови,
чупринка біленька –
вилитая ненька.

Батьки повну хату
гостей зізвали –
синочка
Іванчиком назвали.

*Ото було радощів на все село...
Танцями й піснями все
навколо дзвеніло і гуло.*

* * *

ХАРАКТЕР ІВАНКА

Ріс Іванчик той маленький,
кмітливий і чепурненький.
як на ноги міцно став,
то свій характер показав:

- як щось просить, – лиш один раз,
- як гляне – це наказ!
- І так було не один раз,
- поки пішов він в перший клас,
- де вчителька кмітлива керувала,
- та всім такий характер виправляла.

Так наш Іванко принциповий –
характер має вже чудовий.

Ще й нарвав квітів
лугових
він біжучи зі школи,
для матусі й татка своїх
в день святого Миколи.

*Таких кмітливих вчительок, як квітів у лузі, в
нашій країні, виправляють всім таким дітям, як цей
Іванко, крутий характер.*

*Після чого вони стають, мов янголятка, –
завжди пам'ятають маму і татка.*

КОШЕНЯ НЕ БЕЗПРИТУЛЬНЕ

Одного разу безпритульне Кошеня,
як розгублене сіре пташеня,
сумувало у дворі під кущами без своєї рідної
мами...

Навпроти під пахучою вербою, мов облита
брудною водою, сиділа Кішка чорна, як смола, і
видно, що голодною була.

Кошеня подумало:

– Якщо вона буде мамою моєю?

І побігло з радістю до неї.

Чемно їй вклонилось і сказало:

– Мя-яу... Я не запізнилось?

Кішка відповіла:

– Мя-ау...

Ти не запізнився, але ж мій синок кудись подівся.
От я і нудьгую тут за ним, поділитися бідою нема
з ким, кругом одиноку ображають,– різним
брудом обливають...

Був би мій синочок-воркоточок:

удвох би їжу добували,

удвох би воркотали.

Кошеня, звертаючись до Кішки,
сказало хвилюючись трішки:

– Можна з вами їжу добувати
та з вами воркотати?

І Кішка серцем відчула
котикову мрію, –
правим оком підморгнула,
подала йому надію...

І пішли вони удвох:
їжу добувати,
шукати затишок
на двох,
щоб було де спати.

*Ця розумна душевна Кішка знайде і свого синочка
Котика, а поки що з чужим лагідно подружилася. А цього
маленького Котика відшукає рідна матуся.*

ЖАРТІВЛИВА КАЗКА

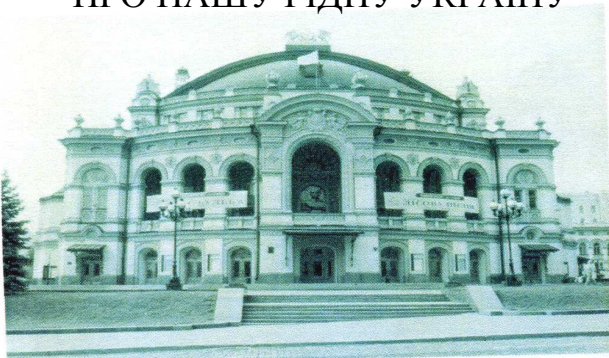
Коли моя рідна матуся
вдома картоплю копала –
одночасно в кожному кущі
мене старанно шукала...

Коли зовсім повну корзину,
стомившись, вона підняла:
одразу відчула дитину –
то ж я їй на поміч вже йшла..

А це ваша авторка Надія, таким шляхом спішила на поміч матусі, про що згодом і написала жартома.

П І С Н Я ПРО НАШУ РІДНУ УКРАЇНУ

Квітучою вже Україна
стає між братів і сестер –
тож найщасливіша година
вбачається їй вже тепер.

І хоч наче мала дитина,
на ноги спинається, –
але, як гостинна дружина,
невтомно всміхається...

Не полонена, не рабиня,
що колись оце мала, –
як повновладна господиня,
перед всім світом стала!

*Та співають наші українські ще й оперні пісні і на
всій Земній кулі...*

КИЇВСЬКИЙ ВОКЗАЛ

В нашій Київській вокзалі краса у кожній залі,
і як небесна і земна чарує сяйвом всіх вона.

А в зимову холоднечу
є де зігріти малечу, –
напоїти й накормити,
малюків переповити...

Хто сповідуватись хоче, помолитись хай заскоче
за гріхи пройдешні у церкві тутешній...

Якщо пасажир дримає,
нехай не переживає
і комфортно відпочиває –
електровісник про це дбає.

Завітайте звідусіль, у нас є всім хліб і сіль, –
ввічливі господарі приймуть вдень і на зорі.

По заслугі кожного ми завжди приймаєм і до
придорожнього прикру ласку маєм.

*Приїжджайте коли кому заманеться,
завжди всім місце знайдеться.*

ВЕСНА В МОЄМУ РІДНОМУ СЕЛІ

За моїм селом у полі
в схід сонця трактори гудуть,
а дівчата, як тополі,
на лан з піснею ідуть...

Та вийшла й ферма в поле
дуже радісно пасеться.
Дояркам – щастя море,
завферми сміється.

Бруньки верби розпускають
вранці під сонячним небом,
бджілки весело кружляють –
тут їм пахне свіжим медом.

Перші мізерні квітоньки
польові ниви квітчають
і, як веселі дітоньки
радо мене зустрічають.

Отака є завжди весна
в усіх українських селах, –
квітуча і запашна,
де дзвін пісень веселих

* * *

КАЗКОВИЙ КИЇВ (Пісня)

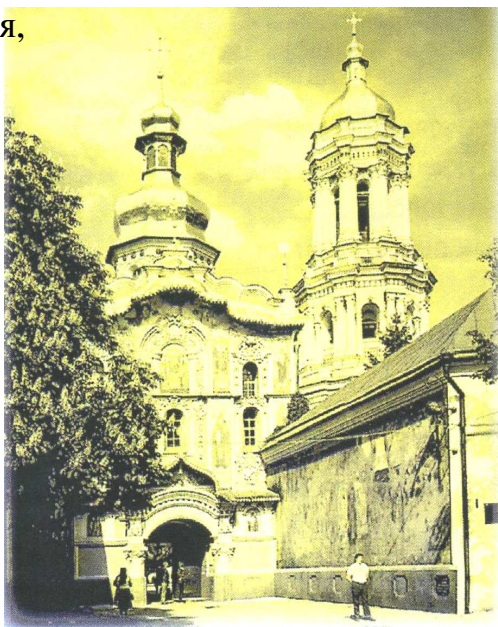
Києве, мій старовинний,
станом своїм ти відмінний, –
щире серце України,
як у малої дитини.

А твій продавній Печерський район,
непорушний державний трон,
є серцем твоєї вроди
й нас береже від незгоди...

Твої Лавра і Софія
золотом вмиваються,
збулась народу
мрія – він волею
пишається!

Києве наш, –
розквітай!
І з добром
гість завітай!

З радістю
приймемо
завжди, –
приймуть
Дніпро і сади...

Я ДИТИНА СТЕПОВОГО СЕЛА

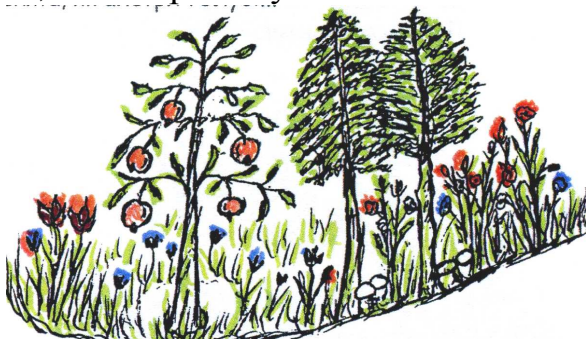
Я дитина степового села,
мене там мати повила.
Пісень мені не співала,
а боляче сльози ляля.

Тож вона в душі себе винила, що в ту пору
породила мене останню дитину –
у найскрутнішу годину.

Але всіх поставила на ноги, хоч жили ми
край дороги – всі нашу хату знали навмання, та в
ній найменше "гидке каченя"...

Це ж мене тоді гидкою,
та не рідною – чужою
старші браття називали,
і з насмішкою стусали...

Бо вони чорні, як смола,
мати теж чорнявою була.
Я з білявими кісками собі, –
оченята, як айстри голубі...

Авторка книжки розповідає, де вона народилася, та чому її не любили старші браття.

КАЗКА БАБУСІ ПРО КУКУРУДЗУ (Жартівлива пісенька)

Животом всю ніч лежала,
кукурудзу трамбувала, –
бо вже зварила всю стару:
наїлась, – думала помру...
Вранці, бачу, ще жива, –
як копійчка нова.

Кукурудза обновила –
придала начебто крила.
До землі тільки торкаю,
як пир`їнки ноги, –
мов в повітрі я літаю
через всі дороги...

З дідом будем королеву
кожен рік ростити, –
щоб здоров'я металеве і
внукам носити!

*Дуже смачна варена кукурудза, а ще є і палички
солодкі кукурудзяні. Наші милі онучата, ой, як смакують
ними.*

ВІДВАЖЛИЙ МИХАЙЛИК

Одного разу, серед дня,
на жінку злодії напали, –
вони у неї навмання
і гаманець шукали.

Михайлик відважний був,
як спортсмен його татко, –
қамінець у них жбурнув,
поціливши з рогатки.
І бандити з переляку
швидко повтікали...

А Михайлику подяку
в міліції записали.

Та ще і знак за відвагу
нагрудний надали, –
щоб
Михайликом
пишались
всього міста
школярі!

ВЕСНА

У весни велика сила,
весела і вродлива.
Пророщує в полі жито,
кругом все дощиком вміто.

Всіх пташок розвеселила,
гнізда гарно розмістила.
За всіх Богу помолилась.
Весняним своїм теплом
звеселяє все кругом.

В річці рибу пробудила.
Звідусіль вода дзюрчить.
Діток з хати виманила,
розширила річку вміть.

З М І С Т

Передмова.....	3
На порозі новий рік.....	5
Їжачок радіє	6
Нарядні синички.....	7
Роздум Кудлесика.....	8
Біля річки.....	9
Незвичайна дружба.....	11
Відданий Ворон-Крук.....	12
Піднебесний співець.....	14
Є така птаха	16
Степова ніч.....	17
Яка їжа цих птахів.....	18
Вербиченька	26
Перепілка кличе діточок своїх.....	27
Хитрі Кулички.....	28
Болотяна Красуня.....	31
У лузі	33
Крутить Котик головою.....	34
Неслухняний Кіт.....	35
У лісі	36
Тільки в літку так буває.....	37
Чому Іванкові захотілося стати програмістом.....	38
Учнівський жарт.....	40
Як півень на плоті.....	41
Казка про завзяту сімейку	42
Повчив.....	43
Як до чого.....	44

Собачка на прогулянці з Діаною.....	45
На автобусній зупинці	46
Дві ворони	47
Цінитель	48
Іванчик другокласник.....	49
На городі	50
Ой, бабуся Химка	51
На прогулянці з Сергійком	52
Диво квасолинка	53
Кращий двірник	54
Бабуся з онучкою	55
Цікаве дівча на пероні.....	56
Барбариска	57
Шкідливий птах	58
Вихвалялася Сорока.....	58
Хоч сонця сьогодні й нема.....	59
Соловей.....	60
Снігур	61
Сорока	61
Горобець	62
Синиця	62
Казка про Колобка	63
Казка про Телятко, Кабана, Півника, Качура та вовків.....	66
Казка про Лисицю та Рака.....	69
Хвалькувата муха	72
Казка про хитрого Півня.....	73
Лисиця заводить Вовка в западню.....	75
Як Заєць ошукав Ведмедя	78

Пес і Кіт	80
Спить нічка весною.....	80
Червневий ранок	81
Джерельце	82
Цікаве Курчатко	83
Шпак	84
Початок березня	85
Забавна Юля	86
Хитрий Горобець	87
Добре дівча	88
Іванко народився	89
Характер Іванка	90
Кошеня небезпритульне	91
Жартівлива казка	93
Пісня про нашу рідну Україну.....	94
Київський вокзал	95
Весна в моєму рідному селі	96
Казковий Київ	97
Я дитина степового села	98
Казка бабусі про кукурудзу	99
Відважний Михайлик.....	100
Весна	101